

List biskupa k Památce zesnulých

Sestry a bratři v Kristu,

v těchto listopadových dnech, kdy i počasí nahrává tomu zamýšlet se nad smyslem života, kdy se mlha snáší na krajinu, listí hrající všemi barvami padá na zem a svět zpomaluje, se naše srdce obrací k těm, kteří nás předešli v náplň věčnosti. Památka zesnulých není pro křesťany jen dnem vzpomínek, ale i hlubokým duchovním zastavením. Je to chvíle, kdy se ptáme: co zůstává, když odejde člověk? Co přetrvává, když se zdá, že most mezi námi a našimi blízkými byl zničen?

Most je od pradávna symbolem spojení – mezi lidmi, mezi břehy, mezi světy. Pokud dojde k jeho zboření, může být naopak obrazem bolesti, ztráty, nepochopení. Může připomínat, že smrt přerušila cestu, kterou jsme chtěli jít společně. Do tohoto pocitu ztráty existence zaznívá křesťanské poselství s neobyčejnou silou: Kristus se stal mostem, který nelze zničit.

Po celý život se učíme loučit i setkávat, ztrácet a nalézat. Smrt je fatálním bodem, kdy cítíme pochybnosti a nejistotu. Díky za ty, kteří znají umění provézt blízké, přátele a známé časem bolesti a smutku ze ztráty blízkého člověka. Zůstávají a jsou k dispozici. Projevit soucit není slabost. Stane se, že svým konáním napomáháme spíše bořit a ničit, a nakonec i zboření starého a nefunkčního může mít svůj smysl, ale člověk přirozeně touží po obnově a nápravě, jež nalézáme v odpuštění a smíření. Postavit znovu mohutnou klenbu pochopení a svornosti je velkým a cenným dílem.

Vybavují se mi i slova krásné písně Simona a Garfunkela: *"Like a bridge over troubled water, I will lay me down."* (Jako most přes rozbouřené vody, položím se.) Tento song jistě netřeba představovat, melodie je konejšivá i naléhavá, něžná a poutavá. Text vyjadřuje odhodlání, vážný závazek podpořit osobu cítící se smutně, vyčerpaně, ztraceně.

Památka zesnulých je dnem, kdy se snažíme třeba i o symbolickou nápravu – zapálením svíček, návštěvou hrobů, modlitbami. V hloubi duše toužíme navázat kontakt, obnovit smrtí přerušené pouto, zhojit staré rány. Jde o znamení, že svazky lásky, které jsme s našimi zesnulými budovali, nebyly zničeny, ale vedou dál, za hranici smrti, a že se jednou setkáme v Boží blízkosti.

Vyznáváme, že světlo Kristovo svítí i tam, kde lidské oči vidí jen tmu. Boží láska překlenula propast mezi Bohem a člověkem. Kristus je Prostředníkem: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6)

Milí přátelé, nezapomínejme v těchto dnech děkovat. Za život, který jsme mohli sdílet. Za víru, která nás sjednocuje. Za Krista, jehož oběť představuje lásku silnější než smrt. On je Alfa i Omega, počátek i konec. Jak říká apoštol Pavel: „Smrt je pohlčena, Bůh zvítězil!“ (1 K 15,54)

S modlitbou a požehnáním